

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/164/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714207609
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1714207609.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Romana Bolebrucha v právnej veci žalobkyne: M. Q., O. XX, Báhoň, zastúpenej advokátom Mgr. Ing. Vladimírom Haukvitzom, Lachova 11, Bratislava, proti žalovaným: 1/ B. Q., K. XX, 2/ Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská 8, Bratislava, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Bolješikom, Radlinského 50, Piešťany, o určenie neplatnosti právneho úkonu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č.k. 9C/66/2014-73, zo dňa 9.12.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti m e n í tak, že žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia 585,38 eura na účet právneho zástupcu žalovaného 2/, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Žalobkyni priznáva proti žalovanému 2/ plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia 1.709,75 eura. Žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu 15.8.2014 domáhala proti žalovaným určenia, že vyhlásenie ručenia žalovaného 1/ v Zmluve o poskytnutí podpory č. 108/208/1997 zo dňa 29.5.1997 žalovanému 2/ je neplatné. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že k právnomu úkonu žalovaného 1/ došlo 29.5.1997, pričom relatívnej neplatnosti sa žalobkyňa dovolala žalobou doručenu súdu 15.8.2014, tvrdiac, že sa o právnom úkone žalovaného 1/ dozvedela z doručeného platobného rozkazu zo dňa 20.1.2012, sp. zn. 4Ro/2/2012; súd prvej inštancie však skonštatoval, že žalobkyňa 8.2.2010 prevzala a potvrdila svojím podpisom na doručenke prevzatie zásielky žalovaného 2/ adresovanej žalovanému 1/. Obsahom tejto zásielky bola upomienka č. 2 a výzva na uhradenie dlhu; z uvedeného dôkazu súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobkyňa musela mať vedomosť o tom, že žalovaný 1/ je v právnom vzťahu so žalovaným 2/. Ďalšou skutočnosťou, z ktorej vychádzal súd prvej inštancie pri posúdení vedomosti žalobkyne bolo to, že žalobkyňa označila jej vzťah so žalovaným 1/ za harmonický, doma sa rozprávali o bežných aj podstatných veciach. Za viac ako nepravdepodobné súd prvej inštancie považoval, že by žalobkyňa za 17 rokov nezistila, že žalovaný 1/ je ručiteľom záväzku dlžníka, ktorý žije v tej istej obci, je dlhoročným kamarátom a tiež šéfom žalovaného 1/ (jej manžela). Keďže žalobkyňa podala žalobu 15.8.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, súd prvej inštancie prihládol na námietku premlčania vznesenú žalovaným 2/ a žalobu zamietol.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.; žalovaný 1/ si právo na náhradu trov konania neuplatnil a preto mu náhradu trov konania nepriznal. Žalovaný 2/ si v konaní uplatnil právo na náhradu trov právneho zastúpenia a preto mu ich súd prvej inštancie priznal v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. pri tarifnej odmene za jeden úkon právnej služby vypočítanej podľa § 10

ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za 5 úkonov právnej služby tak, ako si ich advokát písomne vyčíslil (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu na začatie konania, účasť na pojednávaní 9.10.2015, vyjadrenie, účasť na pojednávaní 9.12.2015) v podrobnej špecifikácii vrátane režijného paušálu, náhrady cestovného a straty času celkovo vo výške 1.709,75 eura vrátane 20 % DPH.

4. Proti rozsudku v časti náhrady trov konania podala žalobkyňa odvolanie a žiadala rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobkyni uložiť povinnosť nahradiť žalovanému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia 585,38 eura. Uviedla, že v konaní nebolo požadované rozhodnutie, ktoré by spočívalo v hodnote alebo druhu veci a ktoré by bolo možné vyjadriť v peniazoch, ale určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, a teda v spore o určenie neplatnosti právneho úkonu hodnotu práva nie je možné vyjadriť v peniazoch, pretože hodnota záväzku nebola predmetom žalobkyňou požadovaného určenia. Poukázala na zákonnú úpravu vyrubovania súdneho poplatku za návrh v spore o určenie či tu právo je alebo nie je, ktorý je stanovený pevnou sumou podľa písm. b) položky 1 zákona č. 71/1992 Zb. Súdu prvej inštancie vyčíslila, že mal stanoviť hodnotu jedného právneho úkonu podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a to vo výške 1/13 výpočtového základu 839 eur, čo predstavuje 64,53 eura. Ďalej namietala, že súd prvej inštancie priznal žalovanému 2/ odmenu za právne úkony, ktoré nevykonal; (1) podanie návrhu na začatie konania, pretože v konaní bola žalobkyňou ona a (2) vyjadrenie, ktoré nie je vecne a časovo špecifikované s priebehom konania. Bola názoru, že súd prvej inštancie mal ustáliť úkony právnej služby nasledovne: prevzatie a príprava, vyjadrenie k návrhu na začatie konania, účasť na pojednávaniach 9.10.2015 a 9.12.2015. Vo vzťahu k dokumentu označeného ako „doplnenie dokazovania č.k. 9C/66/2014“ s prílohami, ktoré žalovaný 2/ doručil súdu 23.11.2015, uviedla, že jeho textový obsah je vecne zhodný s prednesom právneho zástupcu žalovaného 2/ na pojednávaní konanom 9.10.2015 a vyslovila názor, že nie je možné toto podanie považovať za úkon právnej služby v zmysle § 13a cit. vyhlášky, resp. že je duplicitný s prednesom právneho zástupcu na pojednávaní.

5. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok v napadnutej časti náhrady trov konania ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že súdny poplatok sa vyrubuje v zmysle zákona č. 71/1992 Zb., ktorý nemá žiadnu spojitosť s vyhláškou č. 655/2004 Z.z.; hodnota sporu bola vyčíslená v súbehu s rozhodnutím Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 36C/51/2012, kde istina predstavuje sumu 7.202,15 eura. Z výkladu ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako aj z ustálenej judikatúry v týchto veciach mu vyplynulo, že „vo veciach o určenie neplatnosti sú rozhodujúcim kritériom reálne dôsledky, resp. účinky súdneho rozhodnutia v právnej sfére účastníka konania.“ Mal za to, že prebiehajúce konanie by mohlo reálne ovplyvniť možnosť vymoženía žalovanej sumy a v dôsledku tohto považoval za potrebné prebiehajúce konanie pod sp. zn. 9C/66/2014 posudzovať ako konanie, ktoré má reálnu, peňažne vyjadriteľnú hodnotu.

6. Žalobkyňa vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalovaného 2/ k jej odvolaniu zopakovala, že podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. V uvedenom zmysle videla jednoznačnú spojitosť medzi zákonom č. 71/1992 Zb. a vyhláškou č. 655/2004 Z.z. v tom, že žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu je žalobou o určenie, či tu právo je alebo nie je a skutkový základ nie je v tomto druhu ocniteľný peniazmi.

7. O odvolaní žalobkyne proti napadnutej časti rozsudku odvolací súd rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a to s poukazom na § 470 ods. 1 C.s.p. v zmysle ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

9. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Podľa § 255 <aspi://module='KO'&link='KO160_2015SK%2523255'&ucin-k-dni='30.12.9999'>ods. 1, ods. 2 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala

strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania podľa predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy (O.s.p.) platnej do 30.6.2016 pred všeobecným súdom bolo poskytnúť účastníkovi konania náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musel ustanoviť zákon; tieto sa mali uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne, napr. takou výnimkou bolo nepriznanie náhrady trov konania podľa § 150 O.s.p. (porovnaj napr. II. ÚS 31/2004). Ustanovenie § 142 O.s.p. vyjadrovalo zásadu zodpovednosti za výsledok sporového konania, táto znamená, že účastník, ktorý mal v konaní plný úspech, mal právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania; bola obmedzená na náhradu všetkých trov vynaložených na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Posúdenie účelnosti záviselo od konkrétnych okolností tej ktorej veci. Kritériom na priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisela od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Podľa miery úspechu mohol súd o náhrade trov konania rozhodnúť buď tak, že priznal náhradu všetkých trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva tomu účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal (§ 142 ods. 1 O.s.p.), alebo náhradu trov konania pomerne rozdelil, prípadne vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný (§ 142 ods. 2 O.s.p.).

12. Žalobkyňa zastúpená právnym zástupcom sa žalobou proti žalovaným domáhala určenia, že vyhlásenie ručenia žalovaného 1/ v Zmluve o poskytnutí podpory č. 108/208/1997 zo dňa 29.5.1997 žalovanému 2/ je neplatné. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia 1.709,75 eura. V predmetnej veci súd prvej inštancie správne aplikoval na rozhodovanie o trovách konania úspešného žalovaného 2/ (zásada zodpovednosti za výsledok sporového konania) ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa v podanom odvolaní nesúhlasila s výškou v akej boli priznané trovy právneho zastúpenia žalovanému 2/ najmä z dôvodu, že v konaní nebolo požadované rozhodnutie, ktoré by spočívalo v hodnote alebo druhu veci, ale určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, a mala za to, že v spore o určenie neplatnosti právneho úkonu hodnotu práva nie je možné vyjadriť v peniazoch; bola názoru, že súd prvej inštancie mal stanoviť hodnotu jedného právneho úkonu podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a to vo výške jednej trinástiny výpočtového základu 839 eur, čo predstavuje 64,53 eura.

13. Odvolací súd vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2011 z 28.10.2011) sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne; hodnotu predmetu žalobkyňou požadovaného určenia skutočne nemožno vyjadriť v peniazoch. Žalobou na určenie neplatnosti právneho úkonu sa má (a môže) totiž iba odstrániť existujúca právna neistota v otázke týkajúcej sa jednej stránky právneho úkonu (v otázke jeho platnosti alebo neplatnosti); takto podanou žalobou sa teda nemá (a ani nemôže) priamo priznať právo, hodnota ktorého je vyjadriteľná v peniazoch. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie pri určení trov právneho zastúpenia považoval za základ pre výpočet tarifnej hodnoty jedného úkonu právnej služby hodnotu sporu 7.202,15 eura, napriek tomu, že vzhľadom na charakter žaloby mal vziať za základ pre výpočet tarifnej hodnoty jedného úkonu právnej služby výpočtový základ predstavujúci jednu trinástinu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva SR za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, odvolací súd akceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobkyňa uvádzala vo svojom odvolaní.

14. Odvolací súd konštatuje dôvodnosť odvolacej námietky žalobkyne aj pokiaľ ide o namietanú neúčelnosť úkonu právnej služby písomného podania žalovaného 2/ označeného ako „doplnenie dokazovania č.k. 9C/66/2014“, nakoľko jeho obsah nemá charakter podania týkajúceho sa veci samej. Odvolací súd sa okrem toho stotožnil aj s argumentáciou, že sa obsahovo jedná o duplicitné podanie s prednesom právneho zástupcu žalovaného 2/ na pojednávaní konanom 9.10.2015.

15. Na uvedenom základe zohľadniac vzájomnú súvzťažnosť § 470 ods. 1 C.s.p. a § 470 ods. 2 C.s.p., pri ktorej nová procesnoprávna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesných noriem, ktorá ale rešpektuje procesný účinok úkonov strán, ktoré zostali zachované aj po 30.6.2016, odvolací súd v zmysle § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobkyni uložil

povinnosť zaplatiť žalovanému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia 585,38 eura v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. za štyri úkony právnej služby 1. prevzatie a príprava zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) cit. vyhlášky), 2. vyjadrenie k návrhu na začatie konania - písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej (§ 13a ods. 1 písm. c) cit. vyhlášky), 3. účasť na pojednávaní konanom 9.10.2015, 4. účasť na pojednávaní konanom 9.12.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d) cit. vyhlášky) pri základnej sadzbe tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a) cit. vyhlášky spolu 258,12 eura; vrátane režijného paušálu 33,56 eura (4 x 8,39 eura), náhrady cestovného 84,30 eura a náhrady straty času 111,84 eura, celkovo vo výške 487,82 eura + 97,56 eura (20 % DPH) = 585,38 eura.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto uznesenia súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).